

Elleri Boğazımda

– Vaveyla · 24 Ocak 2026

Elleri boğazımdayken gördüğüm kişiyle tanıdığımı sandığım kişi aynı değildi. Ara ara kurtulup kaçmaya başladığımda ise tekrar onun kollarında oluyordum. Kolumun acısı sonradan mor renklerle belli etti kendini. Boğazıma asıldığı esnada daha önce yaşamadığım duyguları tatmıştım. Kan kokusu almış köpekbalığı gibi saldırıyordu adeta. Bağırarak istedim bari. Çığlık atmak... Kim duyacaktı etraftaki köpek ve ağaçlardan başka... Sonra vazgeçtim çığlık atmaktan. Onun adeta böğüren bağırması atacağım çığıktan çok çok fazlaydı. Elleri boğazımdayken soluk borusu ve onun avuç içi arasında sadece bir deri kalmıştı. Parmakları boynumun ince derisinin içine gömülürken tırnaklarının batmasını hissediyordum. Canımın yanmasını tüm hücrelerimde hissediyordum. Bu hayatta en çok korktuğum şey boğulmak nefessiz kalmaktı. Ben nefessiz kalıyordum. Ama korkmuyordum. Koca bir düş kırıklığına uğradım. Beni korkutan şey sevgi çerçevesine aldığım insanın başka bir varlığa dönüşmüş olmasıydı. Aslında korku da değildi bu. Bari bile korkmadım. Canımı çok yakması boynumdaki şiddetli elleri değil söylediği sözleriydi. Kan kokusunu alabiliyordum yüreğimden. İnsan kendi katilini kendi yaratır mıydı? Kendime acı mıştım o an.. bu kadar mücadele etmeseydim gönlüme bu kadar da nefessiz kalmayacaktım. Ben izin verdim ona. Defalarca kaçmaya çalışırken gel bul beni dedim. Tekrar tekrar affettim onu değil de kendimi. Beni savurup fırlatırken aslında uçurumdan bir bir hayallerimi kendim itmiştim o an. Bari kendimi unuttum ve ona baktım. Her ne kadar dilim nefret kussa da aslında bakışlarımda nefretten öte birşey vardı. Fakat karşıdakinin gözleri öylesine dönmüştü ki yüreğimin duyduğu acıyı gözlerimden anlamasını beklemek aptallık olurdu. Bağırardım haykırdım defalarca ittim. Karşı koydukça daha da saldırgan oluyordu. Hem diliyle hem eliyle. Başıma yediğim yumruk darbeleri gözlerimi karartmaya

başladı. Gücüm gücüne denk gelmiyordu. Savunmasız kaldı yüreğim. Beni öldürecek kadar çok sevdiğini haykırdığında boğazımdaki eline daha bir öfkeyle kuvvet uyguluyordu. Yine de korkmuyordum. Ben hazırdım çünkü buna. Ruhumu çoktan öldüren insan bedenimle ne kadar oynasa da dokunmazdı ki bana. Bı an anladım ki sevdiği ben değilim sadece bedenimdi. Bunu anladığımda ondan değil kendimden öğrendim. Bu kadar ucuz olmayı ben seçtim çünkü inandım güvendim. Düştüğüm çukurdan beni çıkardığını sandığım gözü dönmüş vahşi oysa sadece çukurumun üstüne toprak atıyormuş bilemedim.